

sig derhen med daarlig Samvittighed som en Dranker til Kroen, og Besøgene blev da ogsaa stadig sjeldnere, indtil de brat afsluttedes ved en forfærdelig Begivenhed, som længe skulde blive det staaende Samtaleemne der paa Egnen.

En Dag i Høsten opskræmtes Folk af Rygtet om, at Pastor Fjaltring var forsvunden. Han havde for et halvt Aarstid siden mistet sin Kone; men i Stedet for at føle dette som en Befrielse var han snarere bleven endnu mere dagrød og menneskesky. Da han nu savnedes, anede man straks en Ulykke. Per satte sig i Bevægelse for at lede Efterforskningen. Han sendte Mandskab ud for at gennemsøge Skovene og satte andre til at bundskrabe Aaen og alle Mosehuller deromkring. Tilsidst fandt man Præsten oppe paa hans eget Loft, hvor han havde hængt sig inde i et stort, tomt Klædeskab.

Per havde i de sidste Aar været saa at sige den eneste, Pastor Fjaltring var glad ved at se, og overfor hvem han udtalte sig med Aabenhjertighed. Endnu faa Dage før hans Forsvinden havde Per siddet flere Timer hos ham og ved den Lejlighed netop beundret den tilsyneladende Ro og Sjælsfating, hvormed han talte om sig selv og sin Ensomhed. Med sine legemlige Lidelser spøjte han endog. For Smerter skulde man være taknemlig, havde han sagt; de bevarede Sindet friskt. Og han havde givet en humoristisk Historie tilbedste om, hvorledes han engang var kommen for Skade at nedsynke saa dybt i Grublerier over Arvesyndens Mysterium, at han havde været paa Nippet til at gaa fra sin Forstand.

„Men saa skænkede en naadig Trækvind mig en forfærdelig Tandpine, et rigtig godt og velsignet Kindtandsmartyrium, — og Pokker tog ved baade Arvesynd og andet saadant Djævelskab, saa jeg gerne havde givet selve min Daabsattest for en god Krydderpose.“

Nu, da han var borte og ved sit uhyggelige Endeligt selv havde vidnet om sin Livsfilosofis bristende Bærekraft, fik Per en lignende Fornemmelse af lykkelig undsluppen Livsfare som dengang, da han modtog Efterretningen om Løjnant Iversens Selvmord. Ved hans feberhede Haand var han bleven ført ind i mørke, øde og vilde Egne af Aandens Verden, hvis skuffende Ørken-Luftsyn og Hildringer længe havde lokket ham paa Afstand. Og dog! Han vilde altid mindes den ulykkelige og ensomme Mand med Taknemlighed og Kærlighed. Endnu i sin Død var han bleven ham en Lærer og Befrier.